

Василь Загороднюк

кандидат філологічних наук, доцент,
Херсонський державний університет

Херсон, Україна

ORCID: 0000-0003-0204-0682

**ВИСВІТЛЕННЯ ТЕМАТИКИ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ В
ЖУРНАЛІ «КРАЇНА»: РЕАЛІЇ І ПРОБЛЕМИ**

У сучасному українському інформаційному просторі тематика російсько-української війни є найактуальнішою, найпоширенішою. Аспекти її висвітлення найрізноманітніші: від воєнних побутових реалій і до стратегії ведення війни. Майже всі засоби масової інформації дотичні до цього процесу. Тижневий журнал «Країна» цій тематиці приділяє значну увагу. На його сторінках порушуються драматичні й трагічні реалії цієї війни, осмислення її, пошук вирішення проблем, що спричиняє вона, робляться екскурси в минуле для надання відповідей на її причини.

Показовою у цьому плані є публікація Андрія Козицького «Напад на Україну 2022-го обговорювали в тих самих кремлівських кабінетах, де 90 років тому планували Голодомор». Уже назва цього матеріалу дає однозначну відповідь на питання про одвічні агресивні наміри росії щодо України. Автор порівнює стратегічні плани двох диктаторів: Сталіна і Путіна. У них є багато спільного: «Сталін не наважувався заперечувати існування українського народу» [3, с.14]. Та у цьому «не наважувався» прихована не менша агресія, ніж сучасного диктатора, він категоричніший, без дипломатичних реверансів. «Путін заперечує існування українського народу» [3, с. 14]. І для реалізації цієї ідеї розпочав війною розширення «руського мира». Ці короткі цитати дають розуміння психології загарбника, його агресивної суті. Він не може імплементуватися в українські реалії з основної причини – у ньому відсутні духовні й демократичні цінності, що притаманні українському народові. Це вкотре було підтверджено подіями на Майдані 2014 року. Один із його учасників Володимир В'ятрович констатує: «Майдан – наша перша перемога в російсько – українській війні. Вірю, що не остання» [2, с. 22]. Саме такий потужний посил дав цей демократичний спротив, коли вирішення внутрішніх проблем в Україні переростає в оборону цієї держави від зовнішнього ворога. До цієї тематики, але з іншим кутом зору, дотична публікація Олександра Мотиля: «Путін зробив помилку 24 лютого 2022 року, але тепер він політично приречений до продовження війни». Його план захопити Україну за кілька днів зазнав краху, а як на сьогоднішній день – довготривала війна для нього не

приносить бажаних успіхів. Хоча: «Кремлівські пропагандистський апарат переконує пересічних росіян, що буд-який результат є перемогою» [5, с. 23]. Такі реалії і проблеми розкриті тижневиком «Країна» дають не тільки їх констатацію, а стимулюють громадську думку, політиків до їх вирішення. Як підтверджує хід подій, найголовнішу роль в сучасних реаліях відіграють Збройні сили України, їх підготовка до воєнних дій, зокрема мобілізованих цивільних, що швидко проходять вишкіл. Які виникають при цьому проблеми, йдеться у матеріалі Віталія Мартинюка «За місяць неможливо пройти якісний курс базової військової підготовки». Цей матеріал має підзаголовок «Але він поступово покращується» [4, с. 22]. Тобто, наявна позитивна тенденція у цьому складному процесі. А наявні гумористичні ілюстрації Володимира Козаневського до цього тексту дають психологічну розрядку в його розумінні та сприйнятті, коли щойно вилуплене курча вже озброєне автоматом, а в здорового півня лише кобура і невідомо чи є в ній пістолет.

Порушена проблема підготовки особового складу до бойових дій має свої особливості коли йдеться про жінок, це на перший погляд. Насправді жінка на війні не має ніяких пільг, коли йдеться про життя і смерть. Підтвердженням цієї тези є матеріал Наталії Сопельник «На війні немає поділу на жінок і чоловіків». Він поданий у рубриці «Досвід», що дійсно свідчить про особистий воєнний досвід жінки на війні, її враження, переживання, намагання осмислити ці драматичні й трагічні реалії і зробити висновки. Попри всі виклики, що йдуть від війни, у жінки зберігається оте одвічне жіноче, турбота про інших, збереження життя: «Для мене найважчий страх – за інших. Коли побратими зараз у небезпеці, а я, скажімо, в умовній безпеці» [7, с.41–42]. Головний сержант Наталія Сопельник маючи власний воєнний досвід, приходить до висновку: «Проте я переконана, що оборона країни має стосуватися всіх громадян незалежно від статі» [7, с. 43]. Тільки тоді така країна стає максимально готовою до оборони.

Узагальнення і аналіз світового та європейського політичних процесів і їх вплив на російсько – українську війну є об'єктом дослідження Валерія Пекаря у часописі «Країна». Вже назви основних його проблем, які порушує автор, дають розуміння їх актуальності та важливості: «Трамп є втіленням трендів, що наростали багато років» [6, с. 6], «Нами торгуватимуть» [6, с. 8], «Захід досить слабко розуміє прагнення України» [6, с. 9], «Європі потрібна Україна як щит. Європа потрібна Україні як тил» [6, с. 10].

Перемоги на фронті залежать не тільки від стану тилової економіки, а й рівня мотивованості до оборони країни, відчуття любові до неї, її мови, культури. Саме з цього погляду на війну розмірковує Галина Баранкевич.

Кошти від її благодійних концертів і заходів спрямовуються на потреби Збройних сил України. Вона цитує відомого політика: «Навіть Черчилль казав: «Якщо ми економимо на культурі, то за що воюємо?» [1, с.28]. Звернення до цієї думки ще раз нагадує її вагомість, закоріненість у ті духовні цінності, що дають кожній людині ідентифікувати себе з рідною землею, її мовою, культурою, традиціями. На них виховується свідомий громадянин, готовий захищати свою країну.

Наведені нами тези на основі друкованих матеріалів журналу «Країна» засвідчують наявність у цьому виданні тематики про сучасну російсько – українську війну. Вона висвітлюється різноаспектно, порушуються найрізноманітніші проблеми, читачі мають змогу ознайомитися з ними, зрозуміти їх проблематику та можливі шляхи її вирішення.

Список використаної літератури та джерел

1. Баранкевич Г. Ворог добивається того, щоб ми склали руки й наділи чорні хустки. *Країна*. 2025. №6 (733). С. 28–29.
2. В'ятрович В. Майдан – наша перша перемога в російсько–українській війні. *Країна*. 2023. №42–43 (695–696). С. 20–24.
3. Козицький Андрій «Напад на Україну 2022-го обговорювали в тих самих кремлівських кабінетах, де 90 років тому планували Голодомор». *Країна*. 2023. №44–45 (697–698). С. 12–15.
4. Мартинюк В. За місяць неможливо пройти якісний курс базової військової підготовки. *Країна*. 2025. № 1 (728). С. 22–23.
5. Мотиль О. Путін зробив помилку 24 лютого 2022 року, але тепер він політично приречений до продовження війни. *Країна*. 2025. № 27 (729). С. 20–23.
6. Пекар В. Україна купила й оплатила своєю кров'ю три роки для Європи, але та не скористалася цим подарунком. *Країна*. 2025. № 6 (733). С. 6–10.
7. Сопельник Н. На війні немає поділу на жінок і чоловіків. *Країна*. 2025. №1 (728). С. 40–43.